

man antager, at noget Saadant vilde skee, saaledes kjender Thinget kun daarlig sin egen Billighedssjælelse. Hvad vil der derimod opnaaes ved denne Lov, naar den i det Væsentlige gaaer uforandret igjennem? Der vil opnaaes en Besparelse, som er angivet til henimod 50,000 Rd. aarlig. Er det ikke en Forberedelse, vil det Beløb ikke kunne anvendes med Hensyn til Ordningen af Reformerne, og er det ikke Noget, som er bundet?

Vi komme imidlertid nu til den egentlige Kjerne af Sagen, og det er den, at man mener, at man ikke behøver denne Lov, thi man kan jo ordne Forholdet gjennem Finantsloven. Naar Sagen var stillet saaledes, at man enten maatte lade Forholdet blive som det er, eller ordne det ved en Lov, saa er det aabenbart, at man vilde foretrække at ordne den ved Lov, og det i denne Rigsdagssamling; men man mener at kunne ordne det gjennem Finantsloven. Ja, men det ærede Thing, veed jo, at det netop er dette Punkt, der har givet Anledning til saa stor Meningsforskjellighed, deels mellem de forskjellige Thing og deels mellem Ministeriet og et Fleertal her i Folkethinget. Lovudkastet tilbyder en fredelig Udvei til at komme udenom denne Meningsforskjellighed, men den vil man nu ikke gaae, man vil atter ind paa, hvad der ikke vedrører de praktiske foreliggende Spørgsmaal, man vil gjerne igjen have en saadan stor Kamp, som vil fremkomme ved at reise Spørgsmaalet om at gennemføre Sagen ved Finantsloven. Thi hvorfor ellers vil man ikke tage en Ordning igjennem Lov, men have den igjennem Finantsloven? Er en Lov som den foreliggende da urørlig? Er det en Grundlov? Er den mere uforanderlig end alle andre Love? Vil den derfor ikke, forsaavidt den staaer i Forbindelse med større paatænkte Reformer, blive berørt af dem? Jo! det er en Selvfølge. Hvorfor vil man da betragte den som en endelig Afgjørelse og kun, hvad der staaer i Finantsloven, som noget Foreløbigt?

Hvad er til Hinder for, efterhaanden som Forholdenes Udvikling fører det med sig, at gjøre de nødvendige Endringer og Forandringer i Loven? Det er aldeles sikkert, at nogen endelig Ordning af de juridiske Embedsmænds Lønningssforhold ikke vil kunne finde Sted, før de andre store Spørgsmaal, hvormed dette Spørgsmaal mere eller mindre staaer i Forbindelse, ere ordnede, men derfor er der jo aldeles ingen Grund til ikke at tage den ved denne Lov givne foreløbige Ordning af dette Forhold. Jeg kan derfor ikke andet end meget beklage, at man allerede nu, saa tidlig, omtrent midt i October, ligesom stiller i Udsigt, at man ikke vil blive enig; det forekommer mig, at det, at man allerede nu begynder at tænke sig som Resultat, at man ikke bliver enig, antyder hos dem, der høre sig saaledes, kun en lidet Tilbøjelighed til virkelig at beskræbe sig for at føre denne Sag igjennem. Dette var hovedsagelig, hvad jeg for mit Bedkommende troede at maatte sige, idet jeg meget maa ønske med Hensyn til Finantsloven og dens Behandling, at man nu vil søge at gennemføre denne Lov.

Der er et Par enkelte Punkter, som jeg maa tilføje et Par Ord om. Det første Punkt angaaer de 5 Borgermesterspøster. Jeg vil meget bede Thinget om en mild Behandling af disse 5 Pøster, der ere at betragte som disse større Byers Dverpræsidentpøster. Det gaaer ikke an saaledes at udmaale det Arbejde, som disse Mænd udføre, der repræsenterer de store Communer, i alenbiis og sige: det udgjør ikke mere end saa og saameget; thi Repræsentationen af en stor, folkerig og velhavende Commune har en langt større Betydning. Heller ikke kan jeg paa nogen Maade tilkræbe, at Maalestøcken for en Borgermesters, en Politimesters eller en juridisk Embedsmænds Dygtighed og Flid skulde være det større eller mindre Contoirkøb, han har, den større eller mindre Tid, han selv maatte anvende paa sit Contoir.